

Het girafantje.

Af en toe haal ik mijn kleinkinderen uit de Buiten Schoolse Opvang. Dat is altijd een feest. Want ik ben nog niet binnen of de kinderen vragen mij een verhaaltje te vertellen.

We stellen ons dan op in een kring en de kinderen kijken mij vragend aan.

Stel je je het maar eens voor? Een oude opa, zittend op een te klein stoeltje, te midden van een groep kinderen in de leeftijd van 4 tot 7 jaar. Als je dat beeld goed voor ogen houdt bij het verder lezen kan je de interactie tussen mij en de kinderen niet alleen mee beleven, maar ook nog verder invullen.

In een heel groot bos woonden maar twee dieren. Een olifant en een giraffe. Op een dag kwamen ze elkaar tegen toen de olifant onder een boom een heerlijke banaan zat te eten. De giraffe vroeg, toen de olifant de schil weggooidde, of hij die mocht opeten. Natuurlijk mocht dat.

En zo zaten die twee grote beesten naast elkaar, op hun bips, onder die grote boom samen te eten.

Hebben jullie wel eens een olifant of een giraffe op hun bips zien zitten, vroeg ik tussendoor aan de kinderen. Twee kinderen hadden in Artis wel al eens een liggende olifant gezien vertelden ze. En een ander een zittende hond in het circus, met een bal op zijn neus.

Omdat ze beiden zo alleen waren besloten ze samen verder door het bos te trekken. Ze hadden het heel gezellig samen.

De groep bedacht wat de beide dieren, die zo verschillend waren, de hele dag deden. Want ze hoefden niet naar school. Samen besloten we toen dat ze vaak naar het strand gingen. Geen wonder dat ze dat bedachten want de kinderen woonden dicht bij de zee.

Maar weet je wat er toen gebeurde?

Ze kregen samen een kindje en zo was het eerste girafantje geboren.

Maar hoe zou die er uit zien vroeg ik.

En weer werd het beeld gemaakt door de omgeving waar de kinderen woonden. Want herten zagen ze elke dag. Die lopen in Zandvoort immers zo maar in de straat.

Ons girafantje werd zo groot als een klein hertje. Maar natuurlijk wel met een hele lange nek en een slurf.

Toen moesten we natuurlijk ook een naam voor hem bedenken. Dat was best lastig want bijna alle kinderen noemden de naam van hun vader. Uiteindelijk werd het de naam van hun onderwijzeres: Fransje.

Toen Fransje zes jaar was lazen zijn ouders hem voor uit het boekje Wim is Weg.

Ik was verbaasd hoeveel kinderen dat boekje kenden.

Fransje dacht dat wil ik ook en hij liep het bos uit. Het eerste wat hij zag waren voetballende jongens. Zoiets had hij nog nooit gezien.

Sommige kinderen reageerden en vertelden dat ze al op hockey of voetbal zaten.

Maar ineens was de bal weg. Een jongen had hem per ongeluk in een boom getrapt en daar bleef de bal tussen de takken hangen en konden de jongens er niet bij.

De jongens wisten niet wat ze moesten doen tot Fransje, ons girafantje, zei: "Ik help jullie wel".

En met zijn lange nek en daarboven nog zijn slurf kon hij de bal zo pakken.

Jullie begrijpen dat de jongens heel blij waren.

En nu is mijn verhaaltje uit en hebben wij samen een geheim want wij, jullie en ik, weten alleen maar dat er een lief girafantje bestaat.

Bij het verlaten van de school hoorde ik een meisje tegen haar moeder zeggen, toen die vroeg en wat hebben jullie vandaag gedaan, dat kan ik niet vertellen want wij hebben een geheimpje.

Advies aan mijn lezers: probeer het ook eens. Want wat onzin is voor volwassenen kunnen kleine kinderen zich daar wel een beeld bij vormen.

Drachten, 24 september 2018.